

UZASADNIENIE

wyroku w całości

Decyzją z 29.05.2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z 2.05.2019 r., na odmówił M. Ś. prawa do ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowy, a tym samym przeliczenia emerytury gdyż wskazane w legitymacji ubezpieczeniowej zarobki za lata 1992-1994 z tytułu zatrudnienia w (...) zostały podane w nowych złotych, natomiast wynagrodzenie za 1995 r. zostało już uwzględnione w decyzji z 15.11.2007 r.

/decyzja – k. 14 akt ZUS/

Wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę poprzez ponowne przeliczenie jego kapitału początkowego oraz wysokości emerytur, wyjaśniając, że wpis w legitymacji ubezpieczeniowej został dokonany w 1995 r. kiedy obowiązywała ustawa denominacyjna.

/odwołanie – k.3 /

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie.

/odpowiedź na odwołanie – k. 4 – 4 odwrót/

Na rozprawie w dn. 16.09.2020 r. - bezpośrednio poprzedzającej wydanie wyroku w n/n sprawie – strony podtrzymały zajęte dotąd stanowiska.

/e-prot. z 16.09.2020 r.: 00:00:20, 00:11:43/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. Ś. urodził się (...)

/okoliczność bezsporna/

Kapitał początkowy ustalony dla wnioskodawcy decyzją z 28.06.2004 r. wyliczony na dzień 1.01.1999 r. wyniósł 171706,04 zł. Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 126,42% przyjęto wynagrodzenia ubezpieczonego z 10 lat kalendarzowych 1981-1990.

/decyzja k. 31 akt kapitałowych/

W okresie od 10.06.1992 r. do 30.04.1995 r. wnioskodawca był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Handlowym (...) w Ł.. Podczas zatrudnienia w w/w zakładzie pracy wynagrodzenie wnioskodawcy było ustalone według stawki godzinowej. Nie zachowała się dokumentacja płacowa ze spornego okresu zatrudnienia w w/w zakładzie, a w legitymacji ubezpieczeniowej pracodawca w 1995 r. wpisał zarobki wnioskodawcy za wcześniejsze lata w kwotach po denominacji, tj.

za 1992 r. w kwocie 2577,15 zł

za 1993 r. w kwocie 4551,67 zł

za 1994 r. w kwocie 4729,75 zł

a od 1.01.1995 r. do 30.04.1995 r. w kwocie 1749,57 zł po denominacji.

/świadcstwo pracy k. 11 akt ZUS, legitymacja ubezpieczeniowa k. 4 akt ZUS, zeznania wnioskodawcy e-prot. z 16.09.2020 r.: 00:01:14 w zw. z 00:11:26/

Sporne wynagrodzenia za lata 1992-1994 w kwotach sprzed denominacji wynoszą: za 1992 r. 25771500 zł, za 1993 r. 45516700 zł, za 1994 r. 47297500 zł. Zakład przyjął wynagrodzenie od 1.01.1995 r. do 30.04.1995 r. w kwocie 1749,57 zł po denominacji. Hipotetyczna wartość kapitału początkowego obliczona na dzień 1 stycznia 1999 r. - przy uwzględnieniu w/w kwot wynagrodzeń ubezpieczonego sprzed denominacji w latach 1992-1994 - wyniosła 173699,90 zł, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyliczony z 10 lat kalendarzowych 1983-1992 wyniósł 128,51%.

/ wyliczenia hipotetyczne ZUS k. 17-22 /

Powyższych ustaleń Sąd Okręgowy dokonał na podstawie powołanych dowodów w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w tym w aktach ZUS, w szczególności na podstawie wpisów pracodawcy spornych wynagrodzeń z lat 1992-1994 w Przedsiębiorstwie Produkcyjno – Handlowym (...) w Ł. w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy, a także świadectwa pracy z tego okresu zatrudnienia i zeznań wnioskodawcy, które to dowody tworzą spójną, logiczną całość. Należy wskazać, że nawet ZUS w uzasadnieniu skarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie sam wskazał, że kwoty wynagrodzenia wnioskodawcy w latach 1992-1994 zostały wpisane do legitymacji ubezpieczeniowej w kwotach po denominacji z 1995 r. w nowych złotych, gdyż nie jest możliwe by w czasie przed denominacją zarobki ubezpieczonego były w takich wysokościach. Zdaniem Sądu w sprawie należy kierować się doświadczeniem życiowym oraz zasadami logicznego rozumowania, które nakazują uznać, że nie może być żadnych wątpliwości, że kwoty wynagrodzenia skarżącego podane w legitymacji ubezpieczeniowej za lata 1992 -1994 powinny zostać przeliczone na kwoty sprzed denominacji, skoro i ze świadectwa pracy i zeznań wnioskodawcy wynika, że odwołujący był zatrudniony w tym zakładzie pracy w pełnym wymiarze czasu pracy, a jego wynagrodzenie było ustalone według stawki godzinowej - gdyż oznacza to, że nie jest możliwe by wnioskodawca otrzymywał wynagrodzenie w wysokości niższej od wynagrodzenia minimalnego obowiązującego w tym okresie, ani też by uzyskiwał wynagrodzenie w nowych złotych w latach 1992-1994 zanim nastąpiła denominacja z 1995 r.

Sąd przyjął, że hipotetyczne wyliczenia dokonane przez ZUS powinny zostać uwzględnione wnioskodawcy przy wyliczaniu wysokości kapitału początkowego, bowiem uwzględniają kwoty jego wynagrodzeń z lat 1992 -1994 wynikające z legitymacji ubezpieczeniowej po ich przeliczeniu na kwoty sprzed denominacji, tj. w starych złotych. Sama poprawność rachunkowa hipotetycznych obliczeń ZUS nie została zakwestionowana przez odwołującego, a i Sąd nie znalazł z urzędu żadnych przyczyn by je podważyć.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie jest uzasadnione.

Zgodnie z treścią art.114 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2020 r. , poz.53 ze zm.), prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Zgodnie z art. 111 ust. 1 ustawy emerytalnej, wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, od podstawy wymiaru ustalonej w myśl art. 15, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego:

1) z liczby kolejnych lat kalendarzowych i w okresie wskazanym do ustalenia poprzedniej podstawy wymiaru świadczenia,

2) z kolejnych 10 lat kalendarzowych wybranych z 20 lat kalendarzowych, poprzedzających bezpośrednio rok kalendarzowy, w którym zgłoszono wniosek o przyznanie emerytury lub renty albo o ponowne ustalenie emerytury lub renty, z uwzględnieniem art. 176,

3) z 20 lat kalendarzowych wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu, przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie emerytury lub renty

- a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego.

Zgodnie z ust. 2 i ust. 3 powołanego przepisu wskaźnik wysokości podstawy wymiaru, obliczony na zasadach określonych w art. 15, mnoży się przez kwotę bazową ostatnio przyjętą do obliczenia świadczenia, a podstawa wymiaru emerytury lub renty, ustalona na zasadach określonych w ust. 1 i 2, podlega wszystkim waloryzacjom przysługującym do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie tej podstawy.

Zgodnie z treścią art.173 ust.1 ustawy emerytalnej, dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art.174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art.26 ust.3 dla osób w wieku 62 lat (art.173 ust.2 ww. ustawy). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy (art.173 ust.3 ww. ustawy).

W art. 174 ust. 1 w/w ustawy, postanowiono, że kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Natomiast zgodnie z ust. 2 tego przepisu przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,

2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,

3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 w/w przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

W myśl ust. 7 analizowanego przepisu do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku.

Zgodnie natomiast z treścią ust. 8 przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku, według wskazanego w nim wzoru.

Z kolei w myśl art. 15 ust. 1 powyższej ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Natomiast stosownie do brzmienia ust. 2a tego samego przepisu, jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

Z kolei na podstawie ust. 6 omawianego przepisu na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

W myśl art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego wynoszącego co najmniej 60 lat dla kobiet i co najmniej 65 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 według art. 25. ust. 1 ustawy emerytalnej stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Emerytura, ustalana według zreformowanych zasad dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi, w jakim ubezpieczony przechodzi na emeryturę (art. 26 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Zgodnie zaś z art. 53 ust. 1 w/w ustawy emerytura wynosi:

- 1) 24% kwoty bazowej, o której mowa w art. 19, z zastrzeżeniem ust. 3 i 4, oraz
- 2) po 1,3% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów składkowych,
- 3) po 0,7% podstawy jej wymiaru za każdy rok okresów nieskładkowych.

Stosownie do art. 116 ust. 5 powyższej ustawy do wniosku o emeryturę lub rentę powinny być dołączone dowody uzasadniające prawo i wysokości tego świadczenia, co oznacza, że ciężar dowodu w tym zakresie spoczywa na wnioskodawcy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 marca 2001 roku II UK 297/00).

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 r., III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, iż zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonym dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Zgodnie z treścią §21 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. nr 237, poz.1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Wskazana regulacja §21 ust.1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku §20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz.U. nr 10, poz.49) wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza to jednak aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 25 lipca 1997 roku - II UKN 186/97, a także

wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997 roku - III AUa 105/97, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 roku - III AUr 177/95, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III AUr 294/93).

Do ustalenia podstawy wymiaru świadczeń emerytalno-rentowych może być uwzględnione tylko wynagrodzenie faktycznie uzyskane przez ubezpieczonego w danym okresie, a nie zaś wynagrodzenie ustalone na podstawie przypuszczeń, czy też uśrednień. Jedynie wynagrodzenie ubezpieczonego ustalone w sposób niewątpliwy, wobec którego nie istnieje wątpliwość, iż zostało ono zawyżone, może być podstawą do ustalenia współczynnika wysokości podstawy wymiaru.

Należy podkreślić, że Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane i ich dopuszczenie za celowe.

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej z okresem zatrudnienia wnioskodawcy w latach 1992-1994 co dało podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonej decyzji w świetle postawionych jej zarzutów.

Sąd miał na uwadze, że wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Chodzi tutaj o umowy pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

Należy wyjaśnić, że dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia jest zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu, wystawione przez pracodawcę lub prawnego następcę pracodawcy na druku ZUS Rp-7. Dokumentem potwierdzającym wysokość wynagrodzenia może być też legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca odpowiednie wpisy o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia, dokonane przez pracodawcę lub następcę prawnego, gdy zakład pracy nie jest w posiadaniu dokumentów płacowych. Stanowi o tym § 20 rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r. nr 10, poz. 49 ze zm.).

Istota niniejszego postępowania sprowadziła się do rozstrzygnięcia, czy możliwym jest przyjęcie zamiast wartości wynagrodzenia wnioskodawcy w okresie zatrudnienia w zakładzie pracy BIS-BUD przy wyliczaniu kapitału początkowego ubezpieczonego, które zostały wpisane przez pracodawcę w legitymacji ubezpieczeniowej skarżącego w 1995 r. za wcześniejsze lata 1992-1994 w kwotach po denominacji, tj. w nowych złotych - lecz w kwotach sprzed denominacji, czyli w tzw. starych złotych. Nie ulegało wątpliwości, że wartość kapitału początkowego ubezpieczonego przekłada się bezpośrednio na wysokość świadczenia emerytalnego.

W toku niniejszego postępowania Sąd mając na uwadze powyższe ustalił wysokość wynagrodzenia za pracę w w/w spornym okresie w latach 1992 -1994 w kwotach sprzed denominacji, albowiem nie może być żadnych wątpliwości wobec świadectwa pracy i zeznań odwołującego, że wnioskodawca był wtedy zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, na podstawie umowy o pracę, a jego wynagrodzenie było wyliczane na podstawie stawki godzinowej i nie mogło być niższe od minimalnego obowiązującego w tym czasie. Problem ten dostrzegł zresztą także sam organ rentowy, albowiem wynika to zarówno z treści uzasadnienia skarżonej decyzji jak i odpowiedzi na odwołanie – w których ZUS wskazuje, że wpisane za lata 1992-1994 kwoty wynagrodzenia są kwotami w wysokościach po denominacji z 1995 r. i jednocześnie, że nie jest możliwe by jakikolwiek pracownik w latach 1992-1994 miał zarobki w takich kwotach jak wpisane w legitymacji skarżącego w starych złotych.

Faktem notoryjnym jest, że z dniem 1.01.1995 r. miała miejsce denominacja, która odbyła się na podstawie ustawy z 7.07.1994 r. o denominacji złotego (Dz.U. Nr 84, poz. 386) i polegała na tym, że stare złotówki przeliczono w relacji (...) do 1, czyli 1 zł po denominacji odpowiadała (...) starych złotych. Wymieniony w art. 4 ustawy o denominacji złotego

obowiązek przeliczania zobowiązań i należności pieniężnych powstałych przed dniem 1 stycznia 1995 r. na nowe jednostki pieniężne jest czynnością o charakterze technicznym, nie wpływającą w jakikolwiek sposób na rzeczywistą wysokość zobowiązania

W tym stanie rzeczy, według Sądu Okręgowego, zarówno doświadczenie życiowe, jak i zasady logicznego rozumowania nakazują na gruncie badanej sprawy uznać, że wpisane do legitymacji ubezpieczeniowej odwołującego kwoty zarobków z lat 1992-1994 powinny zostać przeliczone na kwoty sprzed denominacji z 1995 r. i ustalone w tzw. starych złotych. Określenie w legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy zarobków z lat przed denominacją z 1995 r. w nowych złotych i przyjmowanie bezrefleksyjne takich wartości do wyliczenia kapitału początkowego skarżącego powodowałoby bowiem skutki niemożliwe do zaakceptowania. Powyższe jest o tyle oczywiste, że przecież sam organ rentowy, ani też odwołujący, nie mieli w toku postępowania żadnych wątpliwości co do tego, że wnioskodawca uzyskiwał w latach 1992-1994 wynagrodzenia w starych złotych a nie w nowych złotych, skoro denominacja miała miejsce dopiero od 1.01.1995 r. a nadto ZUS słusznie stwierdził, że podane w legitymacji ubezpieczeniowej kwoty za lata 1992-1994 nie mogły być zarobkami skarżącego w starych złotych. W tej sytuacji, podzielić należy pogląd odwołującego się, że wyrażenie przez pracodawcę w 1995 r. w legitymacji ubezpieczeniowej jego wynagrodzenia w latach 1992-1994 w nowych złotych zamiast w starych złotych, wprawdzie wadliwe, jednakże mogło być usunięte w n/n postępowaniu odwoławczym bez jakikolwiek towarzyszących temu kontrowersji i wątpliwości przy znanych mechanizmach przeliczania wynikających z w/w ustawy o denominacji złotego. W efekcie, w ocenie Sądu, do wyliczenia kapitału początkowego należało uwzględnić wynagrodzenia za lata 1992-1994 wpisane do legitymacji ubezpieczonego w kwotach przeliczonych na stare złotówki przez ZUS zgodnie z poleceniem Sądu.

Organ rentowy dokonał stosownego hipotetycznego wyliczenia wartości kapitału początkowego i wysokości emerytury, przy uwzględnieniu wynagrodzeń wnioskodawcy z badanego okresu z lat 1992-1994 wpisanych do jego legitymacji ubezpieczeniowej już po ich przeliczeniu na stare złotówki, zaś wnioskodawca nie kwestionował hipotetycznego wyliczenia ZUS pod względem rachunkowym, a i Sąd nie znalazł żadnych powodów by czynić to z urzędu. Kapitał początkowy wyliczony hipotetycznie, przy uwzględnieniu tak przeliczonych spornych wynagrodzeń odwołującego, na dzień 1 stycznia 1999 r. wynosi 173699,90 zł, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyliczony z 10 lat kalendarzowych 1983-1992 wyniósł 128,51%, co niewątpliwie jest korzystniejsze od przyjętego dotychczas przez ZUS z 10 lat kalendarzowych 1981-1990 w wysokości 126,42%.

Na mocy art. 129 ust. 1 ustawy świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu.

Mając powyższe okoliczności na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł jak w sentencji wyroku.

A.P.

z/odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełn.ZUS, wypożyczając akta ZUS

12.10.2020r.